

108. Itt van az Úr, és hív téged (Jn 11,28), és szeret téged!

A 122. számú ének 1-3. versszakát imádkozzuk:

*Most az Úr Krisztusnak drágalátos teste,
Itt felemeltetett szentséges szent vére,
A kenyér s bor színe alatt
Ez a titkos nagy áldozat,
Jézust magasztaljuk, szent, szent, szent! kiáltjuk.*

*Imádunk tégedet, ó drága nagy Szentség,
Melyben elrejtve van Istenség s emberség,
A kenyér s bor színe alatt
Ez a titkos nagy áldozat,
Jézust magasztaljuk, szent, szent, szent! kiáltjuk.*

*Kérünk, ó Jézusunk, add, hogy hozzád térjünk,
Szent tested s véredben méltóképp részt vegyünk;
Így hisszük, hogy majd menny-égben,
Mint most kenyér s bor színében,
Nevedet áldhatjuk, szent, szent, szent! kiáltjuk.*

Gyakoroljuk ma is a jelenlét imáját. Helyezkedjünk Isten jelenlétébe! Ahogyan „tudjuk”, hogy például a testvérünk itt van mellettünk, még ha nem is nézünk oda, vagy a behunyott szemünk miatt nem látjuk is, éppen úgy **kell tudnunk azt is, hogy Isten itt van!**

Kicsit hosszabb csendben próbáljunk ráhangolódni erre a jelenlevő Istenre! – Engedjük, hogy a zavaró benyomások kihulljanak a tudatunkból!

- Próbáljunk lassabban lélegezni, lassabban gondolkozni!
- Igyekezzünk oldani a testünkben lévő feszültségeket,
- átélni a föld gravitációs erejét, amely segít a test ellazulásához és nyugalomához!

I. Mit kell tennünk, hogy észrevegyük Isten jelenlétét?

1) Mózes erről így tanít: *Majd újra keresed a te Uradat, Istenedet* (MTörv 4,29). Ez a keresés legyen az első gyakorlatunk. *Hol vagy, én szerelmes, Jézus Krisztusom?* (Ho. 146). Gyermeki bizalommal tegyük fel a kérdést, mint a gyermek, aki bújócskát játszik az édesanyjával vagy az édesapjával. Abszolút biztos ugyanis abban, hogy meg fogja találni őket. Ugyanígy mi is: istengyermeki bizalommal **biztosak lehetünk, hogy meg fogjuk találni**, hiszen csak azért bújócskázik velünk, mert az egymásra találás élményében akar részesíteni. „Kereslek, Uram! Hol vagy? Ha még nem is látlak, mégis biztos lehetek abban, hogy megtalállak!” Készíthetjük a szívünket az egymásra találás örömére!

2) Mózes (így) folytatja: *Meg is találod, ha szíved s lelked mélyén vágyódsz utána* (MTörv 4, 29). A keresés mellett a **vágyódás** élménye is legyen meg bennünk: „Szeretnék megtalálni, Uram!” Minél tovább kell vágyakoznunk, annál tüzeesebb lesz a vágyunk. A szív *szüntelen* vágyódása lesz a *szüntelen* imádságunk.

3) A jelenlevő Isten keresésében és megtalálásában az is segít, ha **szólítjuk, hívjuk Őt**. A Zsoltárostól kapjuk a tanítást: *Közel az Úr mindazokhoz, akik Őt szólítják, mindazokhoz, akik Őt igaz szívvel hívják* (Zsolt 144,18). A bújócska játékban is, amikor a gyermek nem találja meg az édesanyját vagy az édesapját, akkor a nevéen szólítja, mert tudja, hogy majd válaszolnak, s akkor már elindulhat a hang irányába, és megtalálja őket.

A Zsoltáros máskor is lelkünkre köti ezt a keresési módot: *Magasztalunk téged, Istenünk, magasztalunk, és nevedet szólítjuk* (Zsolt 74,10). Mondjuk ki a mi Urunk, Istenünk nevét! Azt a Nevet, amelyről tudjuk, hogy Neki az a legkedvesebb, mert mi hívogatjuk Őt azzal a névvel. Azt a nevet rajtunk kívül *nem ismeri más, csak mi ketten* (vö. Jel 2,17). Ez a mi titkunk, hogy hogyan szólítjuk egymást.

A gyermek is boldog a bújócska játéknál, amikor édesanyja vagy édesapja – akit még nem lát – visszaszól, nevéen szólítja, és ezzel kinyilvánítja számára szerető jelenlétét. A szeretet gyermeki huncutsága arra indítja a kicsit, hogy újra a nevéen szólítsa a nagyot, mert meg akar bizonyosodni a jelenlétéről, a közelségéről. Ilyen okos gyermeki magatartással mondjuk ki mi is újra a mi Istenünk nevét! Hívogassuk, szólítgassuk! Az egymásra találás vágyában próbáljunk mindinkább csendben maradni, hogy észrevegyük a mi Urunk legapróbb moccanását is, amellyel jelt ad nekünk, amellyel elárulja a jelenlétét azért, hogy rátalálhassunk. Akkor azután induljunk el – vagy még inkább – szaladjunk feléje! **Közeledjünk Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzánk!** (vö. Jak 4,7). Csodálkozva figyeljünk fel arra, ha mi egy lépést teszünk Feléje, Ő ezerannyit jön közelebb hozzánk!

4) Ahogyan a gyermek mondja – az egymásra találás boldog örömében – „Vegyél fel!”, úgy mondjuk mi is negyedik imaszónk gyanánt: *Atyám, kezébe ajánlom lelkemet!* (Lk 23,46). Micsoda boldogság, ha hittel megélhetjük: *Ő lehajol hozzám* (Zsolt 107,13), és kezébe vesz! Boldogan elfészkelődhetünk a tenyerében, mint aki tudja, hogy jó kezekben van. Kifújhatjuk a keresés izgalmát, mint ahogy a gyerek is nagyot szusszan, amikor a játék végén egymásra találnak édesanyjával vagy édesapjával. Ugyanakkor boldogan szívja magába azt az édes illatot, amely segít neki, hogy ezer és százezer ember közül is biztonsággal azonosítani tudja az édesanyját és édesapját. Olyan jó megtapasztalni Isten-Atyánknak ezt az egyedülvalóságát, egyetlenségét! Megélni az Ő lényének szeretetillatát, amely segít, hogy csalhatatlanul felismerjük, és Őt válasszuk minden földi érték helyett, és **a jelenléte gyönyörűséggel töltse el a lelkünket!**

II. Hogyan mutatja meg nekünk Isten a jelenlétét, hogyan keres minket? – hiszen azt akarja, hogy megtaláljuk Őt!

1) Izajás próféta így tanít: *Hagytam, hogy közeledjenek, akik azelőtt nem kérdeztek; hogy megtaláljanak, akik nem kerestek. Így szóltam: Íme, itt vagyok! Íme, itt vagyok!* (Iz 65,1) Ő megelőzi a mi keresésünket. Előbb szól hozzánk, mint ahogy mi tudnánk Őt néven szólítani, hívogatni. Még nem is kerestük, de Ő már segít, hogy megtaláljuk. Minél nagyobb a csend a lelkünkben és a testünkben, annál inkább meghalljuk az Úr szerető szavát: *Íme, itt vagyok, nézd, itt vagyok! Ez misztikus élmény*, amikor is Isten megelőzi szeretetével az embert, és megajándékozza önmagával.

Ha talán **még nem halljuk** a hangját, próbáljunk még nagyobb csendben figyelni a szavára, mert Ő szüntelenül mondja: *Íme, itt vagyok! Nézd, itt vagyok veled!* Isten titka és ajándéka, hogy Ő mikor mutatja meg a jelenlétét. Ez kegyelem! A mi dolgunk az, hogy próbáljuk lelkünk csendjét mélyítve készíttetni a szívünket az egymásra találás örömére, Isten hangjának meghallására, arcának meglátására.

Ha pedig **még nem szemlélhetjük** és nem hallhatjuk Őt, akkor vegyük észre mindazt a szépséget, amit a teremtményekben árulkodó jelként itt hagyott, és kinyilvánítja: „itt jártam, itt vagyok! Neked készítettem mindezt. Nézd csak, segítek, hogy megtalálj engem!” Ilyenkor már nem ragadunk le a teremtményeknél, nem akadunk meg a részleteknél, hanem mindezek segítségével túllépünk minden evilági szépségen, értéken és kincsen, mert **tudjuk, hogy ránk az örökkévaló szépség, érték és kincs vár, Aki azt akarja, hogy megtaláljuk, aki hagyja, hogy közelíthessünk hozzá!**

2) Ebben a bizonyosságunkban – hogy Ő azt akarja, hogy megtaláljuk – *segítségünkre* van Istennek egy másik üzenete is: *Soha nem feledkeztél meg népedről, és mindig és mindenütt vele voltál* (Bölcs 19,22). Megfeledkezhetünk-e mi Őróla, ha Ő nem felejtkezik meg rólunk? Élhetünk-e máshol, mint az Ő jelenlétében, amikor Ő mindig és mindenütt velünk van?

3) A jelenlét imájának megéléséhez mekkora segítség, ha tudjuk, hogy Ő szüntelenül gondol reánk! Itt van a gondolatával, és szeretetével átölelve tartja a lelkünket. Ebből pedig ez következik: *Az Úr előtt járhatok, az élők földjén* (Zsolt 114,9), vagyis az életünk minden napján. Az Úr színe előtt folyik az életünk. **Az Úr jelenlétében élünk éjjel és nappal szüntelenül.** Valami kimondhatatlan boldogság ez a tudat, hogy Ő szüntelenül szeretettel ránk tekint! Valami hallatlan gyermeki boldogságot, belső biztonságérzetet eredményez, ha magunkon érezhetjük az Ő szerető tekintetét! Engedjük,

- hogy egyre mélyebben hatoljon lelkünkbe az Ő szerető isteni tekintete!
- Próbáljunk visszanézni Őrá!
- Próbáljuk viszonszeretni Őt!

4) Még van egy gondolat, amelyet a mi Egyházunk közöl velünk, mint ahogy a betániai Márta csendben közölte nővérével, Máriával: *Itt van az Úr, és hív téged* (Jn 11,28). „Téged hív!” Milyen lesz az az öröm, amikor az Úr szavát hallhatjuk: „Gyermekem, itt vagyok, és téged hívlak magamhoz! Gyermekem, itt vagyok veled, és szeretlek téged!”

Engedjük, hogy ez a szeretet egyre jobban eláradjon bennünk; *szüntelen* eláradjon bennünk!

A megtapasztalás belső örömeivel énekeljük:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Az Isten gyermeke mit is válaszolhatna erre, mint a bizalom szavát:

Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!

Ezt még sokszor, nagyon sokszor mondjuk el Neki!